

ПЕТЯ ПЕТРОВА

ЗАСЕГА

*Една история за грешките,
постиженията и израстването*

ПОРЕДИЦА „ГОТОВИ ЗА ЖИВОТА“

Издателство „Израстване“, 2023

© Издателство „Израстване“, 2023 г.

ЗАСЕГА

© Петя Петрова – автор, 2023 г.

© Цвета Петрова – илюстратор, 2023 г.

Елена Коева-Юрченко – редактор и коректор

Всички права запазени! Текстът или откъси от него, илюстрациите и търговската марка не могат да се възпроизвеждат под каквато и да е форма – електронна, механична, фотокопирна, презапис или по друг начин за каквито и да е цели, без изричното писмено разрешение на носителя на авторските права.

ISBN: 978-619-92209-5-5 / ISSN: 2815-3693

Думата „греша“ има много лоша слава. Тя често бива отбягвана, оплювана, а у някои хора дори буди парализиращ страх. Всичко друго разбирам, но да се страхуваш, това е просто неразумно. Всъщност, ако се замислим, „греша“ е една много забавна дума и никак, ама никак, не е страшна. Но ако толкова много държим да намерим нещо плашещо в нея, залагам на началните ѝ звукове – „гррр“. „Греша“ също така е и глагол. Но за разлика от повечето глаголи, които представляват едно действие, в „греша“ действията са цели две. Истински енергоспестяваща дума! Хем извършваш дадено действие, хем го анализираш и в неопределен бъдещ момент го окачествяваш като неправилно. При напредналите в своето развитие моментът на осъзнаване може да настъпи и по-рано – докато трае извършването на въпросното действие. А при извънредно напредналите – дори преди самия процес.

Точно поради тази си ефикасна и екологична природа „грешенето“ е не просто полезно, но и нужно. Колкото повече грешаш, толкова по-висок става коефициентът на полезно действие. Или иначе казано: с един куршум, два заека!

И ако да си прав беше толкова важно, то тогава това действие щеше да си има собствен глагол. Но няма. Няма си. Провери, ако не ми вярваш. Това действие е толкова безинтересно, че изцяло е подминато от лингвистичните науки. Защото когато не си сгрешил и си прав, всъщност нищо толкова особено не се случва. Нито научаваш нещо ново за себе си или за света, нито имаш забавни случки за разказване, нито ти остават незабравими спомени. Няма изненади, няма нищо ново, нищо неочаквано, нищо забавно. Просто си прав. И край на историята. Не се развиваш особено, не се променяш, не ставаш по-добър, не ставаш по-умен, по-ловък, по-силен, по-интересен, по-можещ...

Знам, че когато грешим, невинаги е приятно. Но ако не опитваме нови неща – как ще разберем, че обичаме шоколад, но не харесваме пръжки с праз например?! Или обратното. Как ще разберем, че обичаме да танцуваме, да рисуваме, да караме колело, да печем сладки, да пеем или пък кои са нещата, които не обичаме?! Защото да открием това, което не харесваме, е също толкова важно за нас.

Затова... Нека просто погрешим заедно, за да открием кои всъщност сме! Какво ще кажете? А и в живота няма кой да ни огражда грешките в червено.

Щастлива съм, че държите историята „Засега“ в ръце, защото от нея ще научите още повече за грешките.

А какво по-вълнуващо от това?!

Керана
От „Керана и космонавтите“

В ранното петъчно утро капките от падналия през нощта дъжд блещукаха като хиляди малки слънца по естествения камък, облякъл стените на една от най-красивите къщи в града. Гълъбите пееха своята сутрешна песен, а прекрасните цветя в градината се събуждаха бавно под нежните слънчеви лъчи.

Зад масивната входна врата на къщата всичко беше подредено като по конец. Всяка вещ имаше своето точно определено място и блестеше от чистота. В този дом, който повече приличаше на огромен музей, живееше десетгодишният Кристиан със своите родители, познати на хората от града с успехите в професиите им.

Като достоен техен наследник, Крис се стараеше да бъде безупречен във всичко. Най-вече в ученето, играта на шах и изучаването на Космоса. Сякаш нищо друго не го вълнуваше. Всъщност си беше точно така, защото той никак не обичаше да прави или опитва неща извън онези, в които вече е много добър. Любимата дума на Кристиан беше „перфектен“.

Тъй като имаше няколко минути до тръгване за училище, Крис реши да не губи време, а да почете от любимата си енциклопедия за Космоса. Тъкмо я разтвори, идваща отвън радостна глъчка привлече вниманието му. От другата страна на улицата децата използваха времето преди учебните часове, за да поиграят на воля. Те тичаха, подскачаха и се люлееха шумно на детската площадка, по която се бяха образували кални локви. Децата като че ли изобщо не се притесняваха, че ще се изцапат. За момент Крис почувства силен порив да отиде при тях, но си припомни, че има мечта за сбъдване и не бива да се отклонява от нея с някакви си там игри. Той свали очилата си, потърка енергично очите си и зарови отново глава в книгата.

А мечтата му бе да е като любимия си дядо, който цял живот бе работил като самолетен пилот. И даже да го надмине, пилотирайки един ден космически кораб. Крис знаеше, че за да успее да я сбъдне, трябва много да се старее и много да учи. И затова той беше отличник по всичко. Не познаваше оценка по-ниска от отличен, а за крехките си десет години имаше пълен рафт с медали и отличия от различни олимпиади и турнири по шахмат.

Малко по-късно, вече в училище, Крис нетърпеливо очакваше да получи поредната отлична оценка на теста, който правиха преди няколко дни. Макар да бе уверен в знанията си, той истински се притес-

няваше всеки път, когато трябва да бъде оценяван. Стори му се цяла вечност докато дойде неговият ред.

– Заповядай, Крис. Оценката ти е петица. Справил си се много добре.

Учителката му подаде теста с видимо притеснение, тъй като знаеше колко много се разстройва той и при най-малкия пропуск.

– Пет?! Имам пет?!

Кристиан рязко се изправи, невярващ на ушите си.

В главата му като мощен ураган се разбушуваха тревожни мисли, коя от коя по-силни: „Не мога да повярвам!“, „Как така имам пет?!“, „Какво ще кажат мама, тате и дядо?!“ Всичко около него сякаш започна да се върти, а ушите му заглъхнаха така силно, че той едва чуваше гласа на учителката.

